

opmærksom paa, at der savnes en Bestemmelse om, at Menighedsmedlemmer, som holdt sig til en anden Præst, dog maatte kunne benytte deres egen Sogneskirke, naar den Præst, de søgte, blev kaldet derhen for at udføre kirkelige Handlinger for dem paa en saadan Tid, da Kirken ikke benyttedes af selve Sognepræsten eller Præsterne, saa mener jeg, at, om vi endog maae erklære det for et Savn i nærværende Lovforslag, vil det jo slet ikke have nogen Banskellighed, at vi paa en følgende Rigsdag kunne faae en saadan enkelt Bestemmelse indført i Loven, og at vi derfor ikke, ved at gjøre Forsøg, paa at optage en saadan i nærværende Lovforslag, skulle forhindre det fra at faae Lovkraft. Det samme mener jeg ogsaa er Tilfældet med saadanne Bestemmelser, som deels kunne synes meget oversflødige og deels ogsaa ville blive byrdefulde, da de ligesom true med at ville indføre en Tvang, saaledes at en Mand eller Familie, der forlod sin Sognepræst og holdt sig til en anden, ikke kunde benytte Friheden til under forandrede Forhold atter at vælge en anden Præst, men skulde saa igen være nødt til at vende tilbage til sin første Sognepræst. Jeg troer, at dette er en meget uheldig Bestemmelse i Lovforslaget; men jeg mener tillige, at man gjerne kan lade den staae, saaledes som den nu staaer, indtil den ved en anden Leilighed kan blive rettet, eller det kan blive klarere udtalt, hvad Meningen var dermed; thi, selv om det skulde blive saaledes i Livet, at en Mand, der holdt sig til en anden Præst end sin Sognepræst, og denne enten døde eller blev forflyttet saa langt bort, at han ikke kunde benytte ham som Sjælesørger, at da en saadan Mand skulde være nødt til at vende tilbage til sin egentlige Sognepræst, saa vilde dette jo dog ikke behøve at være længere, end at han den ene Dag meldte, at han var kommen igjen, og den næste Dag skrev til Provsten, at han nu gik han igjen; og altsaa troer jeg ikke, at der ved den omhandlede Bestemmelse er nogen syn- derlig Fare paafærde. Vi kunne jo prøve Loven, som den er. Den største Fare vilde være, om vi ved at stille Undringsforslag forhindrede Lovens Gjennemførelse, for Diebliffet.

J. N. Hansen: Det er vistnok meget uheldigt, at denne Lov overhovedet er kommen

saa seent til Rigsdagen, og som Følge deraf ogsaa saa seent til dette Thing, at enhver Taler, der ytrer sig, maa, uagtet han har Ønske om at faae en eller anden Forandring deri, omtrent slutte med at sige, at han ikke tør foreslaae en saadan Forandring, fordi han derved maafee forhindrer Loven fra at komme ud. Et andet Uheld, vi have ved denne Sags første Behandling, er, at den ærede Cultusminister ved Sygdom er forhindret fra at være tilstede, da man jo ellers vilde høre hans Udtalelse med Hensyn til forskjellige Punkter. Det kan derfor heller ikke frugte meget, om man her ytrer sig med Hensyn til saadanne Punkter, idet det jo omtrent vil være uden Indflydelse paa Lovens Affattelse. Hvis det ikke var Tilfældet, skulde jeg være villig til at deeltage i at stille Forslag til at indføre en Bestemmelse, der gav vedkommende Menighedsmedlemmer Ret til at benytte Kirken, skjøndt de bruge en anden Præst end Sognets. Saa vidt jeg har gennemset Loven, er den største Mangel ved den den, at den ikke har en saadan Bestemmelse. Paa den anden Side har jeg opfattet, hvad den ærede Cultusminister har sagt om dette Spørgsmaal paa et andet Sted, saaledes, at han har givet Forsikkring om at ville ordne dette Forhold ad administrativt Veie. Man kunde vel altsaa for det Første afvente, hvorvidt den ærede Minister vil kunne faae de Vedkommende til at respectere, hvad han maatte henstille til dem ved Circulaire eller paa anden Maade, og, forsaavidt det skulde vise sig, at hans Magt ikke strakte til for at faae de Vedkommende til at respectere, hvad der ikke var dem paalagt ved Loven, da troer jeg ogsaa, at Rigsdagen vil være tilbøjelig til at give en senere Bestemmelse, som ordnede dette Forhold. At den ærede Cultusminister vil gjøre, hvad han formaaer, for at bringe Orden i dette Spørgsmaal ad administrativt Veie, det have vi, som sagt, hans Forsikkring om. Den anden Mangel, som jeg har foresundet ved Loven, er allerede paapeget af en foregaaende Taler. Det er nemlig den Bestemmelse, at Kirkefangeren skal godtgjøres for den mulige Afgang i hans Indtægter, der kunde opstaae ved, at nogle af Menighedens Medlemmer gik over til en anden Præst, og denne